

ὑπὸ τῶν δύο ἀνημμένων κανδηλῶν καὶ δεκαπεντάδος κηρίων — τοιοῦτον τὸ θέαμα, ὅπερ εἶδον εἰσερχόμενος. Ἐν τῷ οὕτως ἀτημελήτῳ εἶχε τι τὸ ἀρχαιοπροεπὲς καὶ ἐπιβλητικόν. Ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου εἶνε νέος, εὐφυής, ἐγγράμματος, γλυκὺς, μειδιῶν, τιμιώτατος καὶ ἀγαπώμενος διὰ τοῦτο ὑπὸ πάντων, τοιοῦτος, αἶον θὰ κυχόμην εἰς πάντα τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος. Ἄν δ' ἐλειτούργει μόνος θὰ συνεπληροῦτο θαυμασίως ἢ τοῦ ὄλου ἀρμονία. Ἄλλ' ἦσαν ἀκόμη οἱ δύο ἐνοικιασταὶ καλόγηροι, οἱ κάπηλοι αὐταὶ τῆς θρησκείας, οἱ ἐν ὀνόματι ἁγίου ὀνόματος καταληστεύοντες τοὺς ταλαιπώρους χωρικούς. Ἀπαίσιοι ἀμφοτέροι τὰς ὄψεις, ὁ μὲν κοντὸς καὶ σπανίας ἔχων τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας, ὁ δὲ πελώριος, δασὺς καὶ ἐξωσμέενος τὴν εὐρείαν γαστέρα διὰ ζώνης... στρατιωτικῆς — μᾶλλον ἐνωμοτάρχης ἢ ἱερεὺς! Ἀγράμματος, ψάλλοντες ἄλλ' ἀντ' ἄλλων καὶ ἀναγινώσκοντες συλλαβιστά. Ὀμιλοῦντες βήχοντες, παρνιζόμενοι, χασμώμενοι, τοσοῦτον κατέστρεφον τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, τοσοῦτον ἐθεβήλουν τὸν ἱερὸν ἐκείνον τόπον, ὥστε βεβαίως ἂν οἱ παριστάμενοι χριστιανοὶ ἦσαν ἤττον μωρόπιστοι θὰ ἀπεδίωκον αὐτοὺς τοῦ ναοῦ, καὶ οὕτω παυούσης τῆς τελουμένης ἱεροσουλίας, θὰ ἐτελεῖτο ὑπὸ μόνου τοῦ ἀξίου ἱερέως αὐτῶν ἡσυχος, τακτικῆ, εὐσεβῆς ἱεροτελεστία.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ἐτελέσθη ἁγιασμός ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ χωρίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἠγίασαν τοὺς ἀγρούς καὶ τὰς ἀμπέλους αὐτῶν οἱ ἀγρόται. Μετὰ δὲ τὸν ἁγιασμόν περιάγοντες ἀνά τοὺς οἴκους πάντων τὴν ἱεράν εἰκόνα καὶ τὰ ἄγια λείψανα, ἐφορολόγησαν τετάρτην ἤδη φορὰν τοὺς ταλαιπώρους χωρικούς τὴν μεγίστην φορολογίαν, τὴν τοῦ σίτου. Ἐν καταστίχῳ ἐγγράφουσι τί ἕκαστος θὰ δώσῃ... εἰς τὴν Παναγίαν, ὅταν μετρήσῃ τὸ ἀλώνιον του. Καὶ ὁ μὲν δίδει ἐν κροιλόν, ὁ δὲ ἡμισ, καὶ ἡ ὅλη ἐγγραφὴ ἀνέροχεται εἰς κοιλὰ 12, δραχμὰς 100 περίπου... διὰ τὴν Παναγίαν!

Περὶ τὴν 5 ἑσπερινῶν ὥραν ἡ λιτανεῖα ἀνεχώρει μεταβαίνουσα εἰς τὸ γειτονικὸν χωρίον Κορμπάτσι, ἔπρεπε δὲ νὰ συνοδευθῇ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χωρικών. Ἐνδοὺς εἰς τὰς ἐπιμόρους παρακλησεις αὐτῶν, ἠκολούθησα πρὸ πάντων χάριν τοῦ θεάματος.

Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ὁμως ἠγνόουν ν' ἀποζημιωθῶ διὰ τὰς ἀλγεινὰς ἐντυπώσεις τῆς ἡμέρας, οὕτως ὥστε ὁ ἐπίλογος νὰ ἐξιλύσῃ τὸ ὄλον πληκτικὸν σύγγραμμα. Ἐπὶ ὄνου καθήμενος καὶ περιστοιχισμένος ὑπὸ ἑκατοντάδος χωρικών, ἀμφιγενῶν, ἐσκέφθην ν' ἀντικαταστήσω τὰς μέχρι τοῦ νῦν ψαλμωδίας δι' εὐθύμων ᾠμάτων. Ἐγενεῖν ἡ ἀρχὴ ὑπὸ τῶν νέων, ἐπῆραν θάρρος καὶ ἡ λυγρῆαις, καὶ μόλις παρὰ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν ἐτελείωσε τὸ τριακοστὸν ἴσως τραγονάκι, δροσερὸν καὶ εὐώδες ὡς γνήσιον ἄνθος τοῦ βουνοῦ.

Οὐδέποτε ὠδοιπόρησα θελκτικώτερον ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν! καὶ ἴσως ἴσως χάριν τῆς ὠδοιπορίας αὐτῆς θὰ συνεχώρουν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐλεινοὺς καλογήρους, ἂν δὲν ἦτο τόσον σύντομος, τόσον ταχεῖα ἢ ἀπόλαυσις ἐκείνη, ἢ ὡς ὄνειρον, ὡς γλυκύτατον ὄνειρον παραμένουσα ἐν τῷ ταμιαυτηρίῳ τῶν ἀγροτικῶν ἀναμνήσεών μου!

5 Ἰουλίου 1882.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δημοδιδάσκαλος χωρίου διδάσκει τὴν πρόσθεσιν.

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ προσθέσετε δύο πράγματα διαφορετικά· π. χ. ἐὰν προσθέσετε ἐν πρόβατον καὶ μίαν ἀγελάδα, ταῦτα δὲν κάνουν οὔτε δύο πρόβατα οὔτε δύο ἀγελάδας.

Τοῦτο ἀκούσας εἶ, τῶν μαθητῶν, υἱὸς γαλακτοπώλου, ὑψώνει τὴν χεῖρά του καὶ λέγει·

— Αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ εἶνε ἔτσι μὲ πρόβατα καὶ μὲ ἀγελάδας· ἀλλ' ἐὰν προσθέσωμεν 1 ὄκα γάλα καὶ 1 ὄκα νερὸ, ἔχουμε δύο ὄκαδες γάλα. Τὸ εἶδα νὰ τὸ κάμνη ὁ πατέρας!

* *

Εἰς τὸν φίλον του M*, ὅστις τὸν ἐσυμβούλευε νὰ ἐμβολιάσῃ τὰ παιδιὰ του, ὁ Ἀγαθόπουλος ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἐμβολιασμόν.

— Εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ; ἔλεγε. Ἐγὼ ἐγνώρισα ἓνα παιδί, ἕγερθ' ἄν τὸ σίδερο, ποῦ ἂν καὶ τὸ ἐμβόλιασαν, ὅστερα ἀπὸ δυὸ ἡμέρας ἀπέθανε.

— Πῶς! ὅστερα ἀπὸ δυὸ ἡμέρας! . . .

— Ναί, βέβαια· ἔπεσε ἀπὸ ἓνα δέντρο ἕψηλά κ' ἔμεινε ἔς τὸν τόπο . . . Καὶ ὅστερα σοῦ λέγουν ἕμπόλιασε τὰ παιδιὰ σου.

* *

Νεανίσκος, οὔτινος τὸν ἀπαλὸν πώγωνα μόλις ἤρχιζε νὰ καλύπτῃ ἐλαφρότατος χνοῦς, ἠρέσκετο νὰ ξυρίζεται ἀενάως. Προχθὲς πάλιν εἰσέρχεται εἰς κουρεῖον ἵνα ξυρίσῃ τὰς ἀνυπάρκτους τρίχας του. Ὁ κουρεὺς, θέσας τὴν ἐμπροσθὲλαν καὶ σαπωνίσας τὸν ψιλόν του πώγωνα, τὸν ἀφῆκε καὶ σταθεὶς εἰς τὴν θύραν παρατήρει τοὺς διαβάτας. Τοῦτο βλέπων ὁ νεανίας ἀναφωνεῖ πλήρης ἀγανακτήσεως·

— Μὰ τί περιμένεις τόσην ὥραν ἐκεῖ;

— Περιμένω, φίλε μου, νὰ μεγαλώσουν τὰ γένεια σου γιὰ νὰ τὰ ξυρίσω.

ΛΑΗΘΕΙΑΙ

* * Πανταχοῦ καὶ πάντοτε ὑπῆρξε δυσπρόσιτος κατὰ τῶν κυβερνήσεων, τῶν νόμων καὶ τῶν πολιτικῶν θεσμῶν τοῦτο προέρχεται, διότι οἱ ἄνθρωποι εἶνε πάντοτε ἔτοιμοι νὰ φορτώσωσιν ἐπὶ τούτων τὴν εὐθύνην τῆς δυστυχίας, ἥτις εἶνε ἀχώρι-